

Kristi himmelfärds dag

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Apg. 1:1–11.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Det, som vi med denna stora festdag, Kristi himmelfärds dag, firar och högtidlighåller, står i det släckta påskljusets tecken, förkunnar, att på denna dag någonting upphört, att ett streck har dragits, att Kristi jordeliv har nått sin fullbordan. Fromma stämmor vill låta påskljuset ständigt brinna, inte flyttas från sin plats vid altaret, alltid tala om Jesu ständiga närvaro som denna festdags huvudbudskap och särskilda verkan. Därmed har man dock inte särskilt djupt pejlat vad som vi firar denna dag. Vi har i dag att säga oss själva och alla andra, att himmelfärden skett, "sedan han genom helig ande hade givit sina befallningar åt apostlarna som han utvalt. För dem hade han ock genom många säkra bevis tett sig såsom levande, efter utståndet lidande." De gudomliga befallningarna, de heliga instiftelserna, är en gång för alla överlämnade åt de särskilt utvalda apostlarna. Bevisen för uppståndelsen är givna för gott genom de olika påskuppenbarelsena. Lidandet är utstått och avslutat och försoningen slutligt framburen. Vi står inför det avslutade, som icke upprepas, och som ligger bakom oss. Vi står inför det avgörande bibliska vittnesbördet: "I stället har han uppenbarats en enda gång, nu vid tidernas ända", "en gång offrad för att bära mångas synder". (Hebr. 9:26 ff.) Detta "en enda gång" ställer den enda gångens Kristus, Kristus i det förflutna, den historiske Kristus, i trons och kyrkans centrum, och vi riktar oss mot denna givna, historiska, avslutade uppenbarelse, efter vilken Gud själv genom himmelfärden satt punkt. Detta är den släckta, svartnade vekens budskap.

Tanken, att himmelfärden skulle skänka oss den såsom himmelsk också alltid och allestädes närvarande Kristus, är också i annat avseende en sällsam fundering, ja, en förirrelse. Kristus är evig Gud, allestädesnärvarande och allsmäktig, från sin avlelses första sekund, och därför sjunger kyrkan: "Han är ett barn, så späd och klen, Och jord och himmel bär allen". (sv. ps. 62:3) I barnet i Marias sköte vilar hela universum, vintergator, solar och planeter, och har i honom sin tillvaro. Vår evangelisk-lutherska bekän-

nelse säger härtill med Dr Luther ord: "Där du kan säga: här är Gud, där måste du också kunna säga: alltså även människan Kristus är där o.s.v. Och om du kunde visa på en plats, Där Gud vore, men icke människan, så vore ju personen söndrad. Då kunde jag nämligen med rätta säga: här är Gud, som icke är människa och ännu icke blivit det. Men för mig finnes icke någon sådan Gud." (SKB, s. 648) Så gör himmelfärden Kristus icke till någon annan person än den han varit alltsedan mandomsanammelsen, alltifrån Jungfru Marias bebådelse. Kristi himmelfärds budskap är ett annat, som vi sammanfattar sålunda:

- I. den himlafarne Kristus är den av Fadern utropade Översteprästen,
- II. den himlafarne Kristus är utdelaren av apostlanåden,
- III. den himlafarne Kristus är underpanten på vår salighet.

I. Den himlafarne Kristus är den av Fadern utropade Översteprästen.

På sju ställen i Nya Testamentet hänvisas till psaltarens 110:e psalm, som har kallats "den rätta huvudpsalmen", och där vi finner Kristi himmelfärd utvecklas i dess betydelse för tron. Jesus själv pekar på detta ställe och vill bli trodd och förstådd i ljuset av det. Det heter där: "HERREN sade till min Herre: 'Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall' ... HERREN har svurit och skall icke ångra sig: 'Du är en präst till evig tid efter Melki-Sedeks sätt' ". (Ps. 110:1,4) Det, som sker denna dag, är påskens fullkomning och överbudande, ett Guds utropande av Kristi ställföreträdarskaps, hans prästadömes och offers överflödande tillräcklighet, varigenom vi skyddas av hans översteprästerliga korkåpas skyddsmantel som skjul, skydd och skärm mot Guds vrede. Detta Guds "Du är en präst" är talat för att kalla på trons glada svar: "Vi hava en stor överstepräst". (Hebr. 4:14)

II. Den himlafarne Kristus är utdelaren av apostlanåden.

Vid det första nattvardsbordet har Jesus utbett sig himmelfärdens under med bönen: "Och nu, Fader, förhärliga du mig hos dig själv med den härlighet, som jag hade hos dig, förrän världen var till". (Joh. 17:5) Denna härlighet av evighet från tiden före världens begynnelse är Den Helige Ande, som oavbrutet utgår från Fadern och Sonen, som vi sjunger i trosbekännelsen, och som nu i himmelfärden omvärver och uppfyller även Jesu mänskliga natur, hans kropp och själ, hans lekamen och blod. Det är denne Ande från den förhärligade Sonens upplyfta välsignande händer, som S:t Petrus på pingstdagen omtalar med orden: "Och sedan han genom Guds högra hand har blivit upphöjd och av Fadern undfått den utlovade Helige Anden, har han utgjutit vad I här sen och hören". (Apg. 2:33) Kristi himmelfärd, hans smörjelse med Den Helige Ande, framskapar och skänker apostlarnas ämbetsnåd, deras kraft att tala och skriva det gudomliga Ordet, den heliga verbalinspirationens gudomliga under, just det som sköljer över oss, när vi träffas av Ordet, när vi sitter under predikstolen. Det är just denna nåd, det skapande Ordets tilltal, som drar oss in under den översteprästerliga korkåpans veck, och som gör oss saliga.

III. Den himlafarne Kristus är underpanten på vår salighet.

Det släckta ljusets budskap var "inte nu men då", "en gång för alla". Det säger också "inte här, men där", inte på denna jorden utan i den himmelska saligheten. Jesus har lämnat oss och gått in i en annan värld, dit han vill dra oss, som är kött av hans kött, blod av hans blod, införlivade i honom genom tron, Ordet och dopet. Också detta har han utbett sig vid sakramentets instiftande, sedan han talat om sitt eget förhärligande: "Fader, jag vill att där jag är, där skola ock de som du har givit mig vara med mig, så att de få se min härlighet, som du har givit mig; ty du har älskat mig före världens begynnelse". (Joh. 17:24) Så är himmelfärdsdagens evangelium ett budskap om den plats, som väntar på oss bortom död och grav. Påskljuset brinner icke här men där, och det kallar på oss genom evangelium, genom predikan och sakrament. Förvisso kommer Gud till oss genom nådemedlen. Förvisso är han lekamligen i sakramentet. Ändå är dessa uppenbarelser bara vilopausar på väg mot målet, försmak av en väntande härlighet. Så faller vi ned inför sakramentens Herre och beder: "Här hindra slöjor mig att se din bild så skön. Men märk mitt rop. Ja, hör mitt hjärtas enda bön: O, visa mig ditt anletsdrag i evighet. Att ständigt jag kan glädjas av din härlighet."

Amen.